

som den ærede Forslagsstiller fornylig meddeelte, for at give denne Erklæring; jeg kjender det tilstrækkeligt af egen Erfaring; men jeg maa alligevel tale imod Forslaget; thi det er jo dog aldeles vist, at en Procurator, han være nu saa retsindig, han være vil, — jeg skal ikke sige et eneste Ord, der kunde give Anledning til at troe, at jeg gaaer ud fra den modsatte Forudsætning, — at en Procurator, altsaa selv med den oprigtigste Villie til at forlige Sagen, ikke kan opnaae det saa let, som naar to Parter møde hinanden, der begge staae paa samme Trin med Hensyn til de Kundskaber, som overhovedet udfordres for at møde i Retten. Det ligger jo i Sagen selv, at, naar to Mænd møde med hinanden, som begge i saa Henseende ere at betragte som Rægmænd, da ere de meget lettere modtagelige for de Forskillinger, som Forligelsescommissairen gjør dem, og meget mere tilbøjelige til at modtage hinandens Tilbud, end naar den ene Part veed om den anden, at han er ham langt overlegen i Alt hvad der hører til at møde i en saadan Sag. Den Omstændighed alene, at den ene møder ved Procurator, vil ofte affrakte den anden fra at gaae ind paa de Forslag, der gjøres; de Forslag, som Procuratoren gjør Modparten, kunne være de billigste af Verden, men desuagtet vil den Omstændighed, at han er Procurator, denne hans Overlegenhed alene vil bvirke, at Modparten troer, at det ikke er af Billighedsfølelse eller af Forligelighed, at Procuratoren gjør dem, men fordi han føler sin Sags Svagheit. Men ogsaa med Hensyn til Forligelsescommissairen gjør det en ikke ringe Virkning, om de to Mænd, der møde for ham, begge ere Rædfolk, eller den ene er en Procurator; det gaaer ham omtrent som Dommeren i det Slags Sager, hvor den ene Part møder ved Procurator, og hvor Dommeren skal give den anden Vejledning, han er der stillet i et stærkt Forhold til Sagen og til Parterne, han kan ikke handle ved den Sikkerhed og den Frihed, naar den ene Part kræver hans særdeles Bessyttelse, som naar begge Parter i samme Grad have Krav paa hans Omhu; men dertil kommer nu, hvad Forligelsescommissairen angaaer, at han meget ofte er en Mand, der slet ikke er Jurist; han vil vissnok i mange Tilfælde lade

sig imponere af de Indvendinger, Procuratoren fremsætter imod ham, og derved tabe den Sikkerhed, hvormed han ellers vilde handle; og det er da let at indsee, at ogsaa dette vil bidrage til, at den anden Part med Mistillid hører hans Opfordringer til Forlig. Jeg kan derfor ikke paa nogen Maaade anbefale dette Forslag. Jeg maa endnu bemærke, at skulde det endelig blive antaget, saa var det dog nødvendigt, at der blev gjort en Forandring deri, naar det ikke skulde komme i en meget væsentlig Strid med den øvrige Lovgivning. Det er ikke stort mere end 2 Aar siden, da her blev vedtaget en Lov, som gik ud paa, at Procuratorerne, idet de tilstodes Adgang til at møde i Polittsager, hvilken forhen havde været dem negtet, dog ikke maatte være tilstede ved Forligsprøven. Denne Bestemmelse blev efter den modneste Overveelse antaget som Betingelse for den hele Lov, men skal den nu bestaae, medens vi antage den Lov, der er os foreslaet, saa vilde disse tvende Lovbud aabenbart komme i den græseligste Disharmonie. Skulde denne Lov antages, saa maatte det Forbud, som endnu bestaaer imod, at Procuratorer maae være tilstede under Forligsmæglingen i Polittsager, nødvendig ophæves, men jeg skal ikke stille noget Ændringsforslag, som gaaer ud derpaa, og jeg skal heller ikke anbefale, at nogen Anden gjør det, thi efter min Formening egner Forslaget sig aldeles ikke til at blive Lov.

Steenstrup: Efter de Udtalelser, her nylig ere skete, skal jeg tillade mig at fatte mig i Korthed, saameget mere som den høit agtede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Raben) og for Ringkjøbing Amts 3die Valgfreds (G. N. Petersen) med høit Grad af Sagkundskab have udtalt sig om Forholdet, og hvad jeg vilde yttre, desuden, mig meget velkommen, er fremkommet fra flere ærede Medlemmer her i Salen, der ikke saaledes som den sidstnævnte ærede Taler og jeg, ialtsald efter vor Embedsstilling, høre til dem, der, uagtet vi senere skulle befatte os med Retsfagerne, dog ogsaa skulle tage Deel i eller selvstændigt behandle Forligsdelen deraf. Disse Sidstes Udtalelse kan altsaa maaffee af Nogle